

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh dậy, McMurdo thấy đầu nhức như búa bổ. Cánh tay phải nơi dấu ấn sắt nung đỏ in vào bị cháy bỏng và sưng phồng lên, anh ăn điểm tâm rất trễ và không ra khỏi nhà. Anh viết một bức thư dài cho một người bạn. Rồi anh đọc lướt qua tờ Herald. Trong mục tin giờ chót "Tòa soạn báo Herald bị tấn công. Chủ bút bị thương nặng". Theo sau là một bài tường thuật ngắn về những sự việc mà anh biết rõ hơn ai hết. Bài báo kết thúc như sau:

"Sự việc hiện nay đang được cảnh sát tra xét. Nhưng người ta cũng không hề hy vọng có kết quả gì hơn những vụ trước đây. Một số những tên côn đồ không phải là những người xa lạ. Chúng phải bị kết tội. Những bạn hữu rất đông đảo của James sẽ hết sức vui mừng khi nghe tin, tính mạng của ông không bị đe dọa".

Dưới bài báo, một mục tin nhỏ thông báo một đội canh gác của cảnh sát vùng mỏ được vũ trang bằng súng, từ nay sẽ bảo vệ tòa soạn.

McMurdo ném tờ báo xuống và đang đưa một tay lên đốt thuốc, thì có tiếng gõ cửa. Bà chủ trọ vào đưa cho anh một bức thư, mà một đứa nhỏ vừa cầm đến. Thư không ký tên, viết như sau:

"Tôi muốn nói chuyện với ông, nhưng nói ở bên ngoài nhà ông. Ông có thể gặp tôi ở cạnh cột cờ trên đồi Miller. Nếu ông đến ngay bây giờ, tôi sẽ nói cho ông hay một điều quan trọng đối với ông và tôi".

McMurdo đọc đi đọc lại bức thư và không thể đoán được ai là tác giả. Anh chần chừ suy nghĩ rồi quyết định phải làm cho sáng tỏ vấn đề.

Đồi Miller là một công viên ở ngay trung tâm thành phố. Mùa hè có đông người dạo chơi, nhưng mùa lạnh thì vắng ngắt. Đứng trên đồi, người ta nhìn thấy không những cả thành phố mà cả vùng thung lũng nữa. McMurdo đi theo con đường dẫn lên một quán ăn, bên cạnh quán có một cột cờ, và dưới chân cột cờ là một người đàn ông mũ đội sụp xuống tận mắt, cổ áo khoác bẻ cao lên. Khi người này qua lại, McMurdo nhận ra môn huynh Morris. Hai người trao đổi với nhau nghi thức của Hội.

Ông già ngập ngừng nói như người đang dò dẫm đi lần từng bước.

- Tôi xin cảm ơn ông đã đến.

- Tại sao ông không ký tên dưới bức thư.

- Thưa ông. Trong cái thời buổi này, không ai biết trước được hậu quả của bất cứ một việc gì. Mà cũng không biết có thể tin cậy được vào ai.

- Dù sao cũng có thể tin cậy được ở các môn huynh trong cùng một chi nhánh chứ.

- Không. Không thể tin được. Dù chúng ta có nói gì, thì tất cả đều đến tai của McGinty cả.

McMurdo nói một cách trang nghiêm:

- Tối hôm qua, tôi thề trung thành với ngài toán trưởng. Mà hôm nay ông lại đòi hỏi tôi phản bội lời thề đó sao?

Morris buồn rầu nói thều thào:

- Nếu ông nhìn sự việc như vậy, thì thôi, tôi rất tiếc đã quấy rầy ông. Tình hình đã đi đến chỗ tôi tệ đến nỗi hai Người Tự Do không dám trao đổi những ý nghĩ của mình với nhau nữa.

McMurdo cảm thấy bứt cẳng thẳng hơn

- Tôi là người mới tới đây, tôi không hay biết gì hết, nếu ông tin rằng việc ông định nói với tôi là có ích lợi thì tôi đến đây chính là để nghe ông.

Morris cay đắng tiếp theo:

- Để rồi mách lại tất cả với McGinty.

Nhưng McMurdo vội nói ngay:

- Ông đánh giá tôi không đúng. Tôi trung thành với chi nhánh Hội. Tôi đã nói dứt khoát với ông như vậy, nhưng tôi sẽ là một thằng khốn nạn nếu tôi đi kể lại với một người nào khác những điều ông tâm sự với tôi, nhưng ông chớ có mong ở tôi một sự giúp đỡ hay cảm tình.

- Tối hôm qua tôi có cảm tưởng là ông đang cố rập theo khuôn mẫu của những tên tệ hại nhất trong cái băng này. Dù ông có xấu đến đâu đi nữa, thì ông cũng vẫn là một hội viên mới, lương tâm chưa bị đánh cứng lại. Vì vậy, mà tôi muốn nói chuyện với ông.

- Ông định nói gì với tôi?

- Khi ông gia nhập Hội ở Chicago, và khi ông tuyên thệ giữ lòng nhân ái, trung thành thì có bao giờ ông nghĩ, rằng điều đó sẽ dẫn ông đến tội ác không?

- Hãy giả thiết đó là tội ác.

Morris la lên, giọng nói xúc động:

- Hãy giả thiết à?... Mới tối hôm qua đây thôi, đánh một người già bằng tuổi bố ông, như thế có phải là tội ác không? Nếu ông cho rằng đó không phải là tội ác, thì là cái gì vậy?

- Có người nói đó là chiến tranh. Chiến tranh giữa hai giai cấp. Một cuộc chiến tranh tốc lực, không khoan nhượng.

- Thế khi ông xin gia nhập Hội những Người Tự Do ở Chicago, lúc đó ông có nghĩ đến cuộc chiến tranh ấy không?

- Không, lúc đó tôi không nghĩ như thế.

- Tôi cũng vậy, khi tôi gia nhập Hội ở Philadelphia, Hội chỉ đơn giản là một hội ái hữu tương tế, một nơi đến để gặp gỡ bạn bè. Rồi tôi nghe nói đến vùng này. Tôi dọn đến đây với dự tính cải thiện hoàn cảnh của tôi. Vợ tôi và ba con tôi cũng đi theo tôi. Tôi mở một cửa hàng bán vải ở Phố Chợ và phát đạt lên. Rồi người ta biết tôi là một hội viên Hội những Người Tự Do, thế là tôi bắt buộc phải gia nhập vào chi nhánh ở địa phương. Tôi cũng có cái dấu hiệu ô nhục này trên cánh tay, và một cái gì còn tệ hại hơn nữa in bằng sắt nung đỏ vào tim. Tôi có thể làm gì được? Tất cả những gì tôi nói ra đều bị coi như một sự phản bội. Tôi không thể chạy trốn đi khỏi nơi này. Tất cả của cải của tôi là nằm trong cửa hàng. Nếu tôi xin ra khỏi Hội, thì đó là tự ký vào bản án tử hình, rồi còn vợ và các con tôi.

Morris úp mặt vào hai bàn tay, và cả người đều run lên trong những tiếng khóc nức nở.

- Ông quá yếu mềm đối với trò chơi này. Hoàn toàn không phải loại người thích hợp...

- Trước đây tôi có một lương tâm và một tôn giáo. Chúng đã biến tôi thành một tên tội phạm, tôi đã bị chỉ định vào một vụ án mạng. Nếu tôi từ chối, tôi biết cái gì sẽ chờ đợi tôi. Tôi đã tham gia vào vụ án đó. Đó là một căn nhà hẻo lánh, ở cách đây 20 dặm, ở bên kia núi. Chúng cũng đặt tôi ngoài cửa như ông đêm hôm qua. Chúng không tin tôi. Chúng xông vào nhà. Và khi trở ra, thì tay chúng đầy máu. Chúng tôi bỏ đi, nhưng đằng sau tôi có tiếng một đứa trẻ la hét: Đó là một đứa bé trai, khoảng 5 tuổi, vừa chứng kiến bố nó bị giết ngay trước mắt nó. Tôi muốn ngắt đi vì khủng khiếp, nhưng tôi vẫn phải giữ nụ cười trên mặt, vì nếu không thì lần sau, chúng từ nhà tôi trở ra cũng với bàn tay đầy máu. Khi biết tôi là một hội viên, vị thầy tu rút phép thông công. Đó là tình trạng tôi bây giờ. Thế mà tôi thấy ông cũng đang trượt xuống cái dốc đó. Ông có sẵn sàng trở thành một tên giết người như chúng hay không. Hay chúng ta có thể làm được một cái gì để ngăn chặn chúng.

- Thế ông định tố cáo chẳng?

- Ai mà dám làm một việc như vậy. Chỉ nghĩ trong đầu thôi cũng đã đủ mất mạng.

- Được. Tôi thấy ông nghĩ ngợi quá nhiều.

- Ông hãy nhìn thung lũng này. Ông có thấy những đám mây tỏa ra từ hàng trăm ống khói đang bao phủ trên nó không? Những đám mây tội ác còn nặng nề gấp hàng trăm lần: đang bao phủ trên những người dân. Đây là thung lũng của sự khủng khiếp.

McMurdo trả lời một cách rất thản nhiên:

- Thôi được, để khi nào tôi thấy nhiều hơn, tôi sẽ nói cho ông biết tôi nghĩ gì. Nhưng có một điều chắc chắn là ông nên dẹp cái cửa hàng của ông đi, càng sớm càng tốt. Những điều ông nói với tôi, chỉ hai người, tôi với ông biết mà thôi. Nhưng nếu tôi nghĩ rằng ông là một người chỉ điểm...

- Không.

- Thế thì thôi, ta ngừng lại ở đây. Tôi tin rằng ông đã nói với tôi vì có ý tốt. Bây giờ, tôi đi về đây.

- Xin ông cho tôi nói với ông một điều nữa trước khi ông ra về. Rất có thể là có người trông thấy chúng ta đứng đây, và người ta muốn biết chúng ta nói gì với nhau.

-Ồ! Đúng.

- Ông sẽ nói rằng tôi muốn mời ông vào làm công trong cửa hàng của tôi.

- Và tôi đã từ chối. Thôi môn huynh Morris, thế nhé, một ngày khác ta gặp lại.

Buổi chiều hôm đó, trong lúc McMurdo đang ngồi hút thuốc và tựa lưng bên cạnh lò sưởi thì cửa mở, và trong khung cửa hiện lên cái bóng to tướng cả McGinty. Hắn làm dấu hiệu chào của Hội rồi đến ngồi trước McMurdo và nhìn anh trân trân không chớp mắt. Cái nhìn đó đã được đáp lại bởi một cái nhìn khác cũng không kém.

Một lát sau, McGinty mới nói:

- Tôi đến đây, không phải là để thăm anh, mà đến để xác định với anh một việc.

McMurdo tỏ vẻ rất hân hoan về việc tới thăm bất ngờ này. Anh đứng dậy, ra mở tủ lấy một chai whisky.

- Thưa ông Hội Đồng, tôi vui mừng được đón tiếp ông. Tôi không ngờ lại có vinh dự này.

- Cái tay thế nào?

McMurdo nhăn mặt:

- Tôi sẽ không thể nào quên được. Nhưng việc đó cũng đáng ghi nhớ lắm.

- Đúng. Thật đáng ghi nhớ đối với những người trung thành, những người hết lòng với Hội. Sáng nay anh nói gì với Morris.

Câu hỏi đã được đặt ra một cách hết sức đột ngột cho nên phải trả lời ngay. McMurdo phá lên cười ngặt ngẽo.

- Morris không biết rằng tôi có thể làm ăn ở đây, ngay trong nhà này thôi. Mà cũng không nên để cho hắn biết, vì tôi thấy hắn thắc mắc nhiều quá. Nhưng hắn là một lão già tốt bụng. Hắn tưởng tôi không có công ăn việc làm, nên muốn mời tôi về làm công trong cửa hàng bán vải.

-Ồ, ra thế đấy.

- Vâng.

- Thế anh đã từ chối chứ.

- Dĩ nhiên. Tôi có thể kiếm được 10 lần hơn thế nữa với 4 giờ làm việc.

- Đúng thế. Nhưng tôi là anh, tôi sẽ không đi lại với Morris.

- Sao thế?

- Bởi vì tôi bảo anh là không nên đến, giải thích thế là đủ rồi.

- Có lẽ đối với phần đông những người khác thì đủ đấy, nhưng đối với tôi thì chưa đủ đâu. Nếu ông là một người biết người biết của, thì ông phải hiểu điều đó.

McGinty như nhìn đóng đinh vào mặt McMurdo, bàn tay hắn bóp chặt ly rượu. Nhưng rồi hắn lại bật cười.

- Đúng, anh không phải là một loại người bình thường. Anh muốn biết lý do tại sao không nên đi lại với Morris phải không?

Được. Thế Morris có nói gì chống lại chi Hội không?

- Không.

- Có nói gì chống lại tôi không?

- Không.

- À, vậy là hắn không tin anh, hắn không phải là một người trung thành. Chúng tôi biết rõ hắn, và vẫn theo dõi hắn để chờ đến lúc nào đó sẽ cho hắn một bài học xứng đáng. Trong đàn cừu, không thể để một con cừu ghẻ lở như vậy được. Nếu anh đi lại với một tên phản bội, thì chúng tôi có thể nghĩ rằng anh cũng là một tên phản bội. Anh thấy không?

- Tôi không thể nào gắn bó với hắn được, vì tôi không thích loại người như hắn. Còn cái chữ phản bội ông vừa gắn cho tôi nếu một người khác nói như vậy thì anh ta sẽ không đến một lần thứ hai nữa đâu.

McGinty uống cạn ly rượu:

- Đủ rồi đó. Tôi đến đây để cho anh một lời khuyên. Anh đã nghe lời khuyên đó rồi. Thế là xong.

- Tôi muốn biết, ông làm cách nào mà biết được rằng tôi đã nói chuyện với Morris.

McGinty mỉm cười:

- Đừng bao giờ quên rằng, cuối cùng rồi tôi cũng sẽ biết tất cả mọi việc. Thôi, đến giờ rồi, và...

Vừa lúc McGinty đứng lên định đi thì hai cánh cửa bị đẩy mạnh, bật tung ra, và ba cái đầu đội mũ lưỡi trai của cảnh sát, chăm chăm nhìn hai người. McMurdo vùng đứng dậy, định rút súng ra, nhưng hai khẩu đã chĩa thẳng vào anh. Anh thả tay xuống. Một người mặc binh phục bước vào. Đại úy Marvin ngúc ngắc cái đầu và mỉm cười nhìn McMurdo.

- Tôi vẫn nghĩ rằng thế nào rồi ngài cũng giờ trò mà! Ngài lưu manh McMurdo. Thôi lấy mũ đội vào, rồi đi theo tôi.

McGinty can thiệp:

- Đại úy sẽ phải trả giá đắt về cái trò bông đùa này. Sao ông dám tự tiện xông vào nhà người ta để dọa nạt những người lương thiện.

- Ông Hội đồng, ông không dính gì đến chuyện này. Chúng tôi chỉ có chuyện đối với tên McMurdo này thôi.

- Đây là một người bạn của tôi, và tôi bảo lãnh cho anh ta về những hành vi của anh.

- Theo tất cả những điều người ta nói về ông, thì rồi một ngày nào đó, chính ông, ông cũng sẽ phải trả lời trước pháp luật... Tên này là một thằng lưu manh trước

khi đến đây. Hiện nay nó cũng vẫn là một thằng lưu manh. Thượng sĩ (???), hãy nhắm súng vào nó, trong khi tôi tước vũ khí của nó.

McMurdo lạnh lùng nói:

- Đây, súng của tôi đây.

- Trát bắt người của ông đâu. Tôi xin thề là ông sẽ biết tay tôi. - McGinty đe dọa.

- Ông cứ hành động.

- Tôi bị buộc tội gì? - McMurdo hỏi.

- Dính líu vào vụ hành hung ở tòa soạn báo Herald.

McGinty vừa cười vừa nói.

- Người này tới hôm qua ở trong quán rượu của tôi. Anh ta đánh bài đến nửa đêm mới ra về. Tôi có cả tá người làm chứng có thể xác nhận việc này.

- Đó là việc của ông. Ngày mai ông sẽ trình bày trước tòa. McMurdo, đi thôi.

McGinty cố thu xếp để nói riêng với McMurdo mấy câu trước khi anh bị dẫn đi.

- Thế còn cái?...

McGinty giơ một ngón tay cái lên để ám chỉ cái máy đập tiền. McMurdo đã giấu kỹ nó dưới sàn nhà nên trả lời.

- Yên trí.

- Chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi. Tôi đi tìm thầy cãi. Chúng sẽ không giữ được anh lâu đâu.

Đại úy Marvin xen vào:

- Thượng sĩ (???), ông hãy canh gác kỹ tên tù này, và cho phép ông bắn bỏ nếu nó định giở trò gì ra, tôi đi khám buồng của nó.

Người sĩ quan không tìm thấy cái máy làm bạc giả. Khi ở trên lầu xuống, anh ra lệnh dẫn McMurdo về đồn. Trời đã tối, gió thổi lạnh lẽo, đường xá vắng tanh. Chỉ có một vài người hiếu kỳ đi theo, và được bóng tối làm cho bạo dạn hơn, đã văng tục chửi thề tên tù đang bị dẫn đi.

- Hãy đánh chết cái thằng "Tiên phong" này đi! Đánh chết đi!

Họ cười đùa và nói khôi hài khi thấy cả đám bước vào trong đồn cảnh sát, Sau khi bị hỏi cung chiếu lệ, McMurdo bị dẫn tới một phòng giam. Anh gặp lại ở đây tên Teddy và ba tên tội phạm khác. Nhưng ngay ở trong bức thành trì của luật pháp này, bàn tay dài ngoằng của những Người Tự Do cũng vẫn vươn tới được. Buổi tối hôm đó, một người cai ngục mang rơm vào để chúng rải xuống sàn nhà ngủ cho ấm. Chúng moi từ bó rơm ra hai chai rượu, mấy cái ly và một cỗ bài. Chúng đã qua một đêm vui vẻ, không cảm thấy có một chút nào lo sợ đối với vụ xử án ngày hôm sau.

Tại toà, trước những chứng cứ đưa ra, vị quan tòa đành chịu không thể tuyên án. Những người thợ nhà in công nhận rằng ánh sáng lúc đó nhấp nhem. Bản thân họ cũng không được tỉnh trí, nên họ ở trong tình trạng rất khó nói dứt khoát về nhận dạng những tên côn đồ... Đến khi họ bị ông luật sư hỏi vặn lại thì họ lại càng ấp úng hơn nữa. Nạn nhân cũng đã khai rằng ông ta bị tấn công quá đột ngột nên không thể xác định được một điều gì ngoài việc thấy tên đánh đầu tiên vào ông có một bộ râu mép. Ông nói thêm rằng bọn chúng chỉ là "Những Người Tiên Phong" thôi, vì ông ta không có ai khác là kẻ thù trong thành phố. Mặt khác, những lời làm chứng quả quyết của 6 công dân, trong số đó có McGinty đã chứng minh rằng những người bị buộc tội ở đây đã đánh bài tại nhà Hội quán đến tận một thời điểm sau vụ hành hung rất nhiều.

Chúng đã được tha bổng. Đại úy Marvin và ngành cảnh sát bị khiển trách.